

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 563-565/2508

ร้อยตำรวจโทสนั่น วิจิตรสงวนโจทก์ นายทวี วงศ์วิวัฒน์จำเลย ร้อยตำรวจโทสนั่น วิจิตรสงวนโจทก์ นายเกรียงศักดิ์ วงศ์วิวัฒน์จำเลย ร้อยตำรวจโทสนั่น วิจิตรสงวนโจทก์ นายไพศาล วงศ์วิวัฒน์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 331, ป.อ. มาตรา 136, ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 328, ป.อ. มาตรา 330

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเบิกความในคดีที่ พ. ถูกฟ้องคดีอาญาฐานข่มขืนประมาทชนคนบาดเจ็บว่า พ. ให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนเพราะถูกโจทก์ขู่เข็ญนั้นหากคดีดังกล่าวศาลพิพากษายกฟ้อง เพราะเห็นว่าพยานโจทก์ฟังไม่ได้ว่า พ. กระทำผิดแล้ว แม้ข้อความที่จำเลยเบิกความจะเป็นเท็จ ก็ไม่ใช่เท็จในข้อสำคัญแห่งคดี การที่จำเลยเบิกความในคดีที่จำเลยถูกฟ้องฐานข่มขืนประมาทชนคนบาดเจ็บว่า จำเลยให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนเพราะถูกโจทก์ขู่เข็ญนั้นเห็นได้ว่าเป็นถ้อยคำของคู่ความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตน ไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

คำพิพากษา

คดีสามสำนวนนี้ศาลรวมพิจารณา โดยโจทก์ฟ้องทั้งสามสำนวนว่าเมื่อ 11 มิถุนายน 2506 เวลากลางวัน จำเลยแต่ละคนได้สาบานปฏิญาณตัวแล้ว ได้บังอาจเบิกความอันเป็นเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดีอาญาแดงที่ 636/2506 ของศาลจังหวัดตรัง อันเป็นข้อสำคัญในคดี โดยนายทวี จำเลยเบิกความว่า ได้ยินเสียงโจทก์พูดว่า มึงไม่รับกูจะขังให้ตายจะขังให้ชั่วชาวมึงไม่ใช่ลูกผู้ชาย นายเกรียงศักดิ์จำเลยเบิกความว่าโจทก์หันไปพูดว่า ถ้ามึงไม่รับ กูจะขังให้ชั่วชาวมึงและเมื่อถึงโรงพักโจทก์ก็ขู่อีกด้วยข้อความอย่างเดียวกันแล้วเอามือตบที่เอว เห็นด้ามปืนโผล่ออกมา และนายไพศาลจำเลยเบิกความว่า โจทก์พูดว่าหากมึงไม่รับกูจะขังให้ชั่วชาวมึงและทำท่าตบที่เอว เข้าใจว่าตบที่ปืนซึ่งคำว่า "ขังให้ชั่วชาวมึง" หมายความว่า จะขังให้ตบ ๆ หยาก ๆ ให้นานจนอุจจาระเป็นสีชาวมึง ความจริงโจทก์ไม่ได้พูดและกระทำได้ตามที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเลย คำเบิกความของจำเลยดังกล่าวเป็นการใส่ความโจทก์ต่อหน้าบุคคลที่สาม ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้บังคับหมวดสถานีตำรวจภูธร อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง และที่ถูกจำเลยหมิ่นประมาททั้งนี้เนื่องจากโจทก์เป็นเจ้าพนักงานเพราะกระทำการตามหน้าที่จับกุมนายไพศาลจำเลยซึ่งกระทำความผิดซึ่งหน้าให้ได้รับความเสียหายเสียชื่อเสียงถูกดูหมิ่นเกลียดชังด้วยวาจา และเป็นการโฆษณาด้วยเอกสาร เหตุเกิดที่ศาลจังหวัดตรัง ตำบลทับเที่ยง อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 177, 326, 328 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว ส่งประทับฟ้องว่า คดีโจทก์มีมูลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 177, 326 จำเลยทุกคนให้การว่าไม่ได้กระทำความผิด ข้อความที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเป็นความจริงตามที่จำเลยรู้เห็นมาเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลชั้นต้นเห็นว่า คำเบิกความของจำเลยไม่ใช่ข้อสำคัญในคดี ไม่ผิดฐานเบิกความเท็จ แต่คำเบิกความของจำเลยนั้นอาจทำให้โจทก์เสียชื่อเสียงถูกดูหมิ่นเกลียดชัง แต่ที่เกิดเหตุอยู่นอกเขตอำนาจของโจทก์ จะถือว่าโจทก์ถูกหมิ่นประมาทเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ยังไม่ได้ การที่จำเลยหมิ่นประมาทโจทก์นี้ เมื่อจำเลยมิได้ขอพิสูจน์ความจริงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 330 จำเลยย่อมมีผิดพิพากษาว่าจำเลยผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ปรับ คนละ 200

บาทโจทก์อุทธรณ์ว่า จำเลยควรผิดฐานเบิกความเท็จและหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานกระทำการตามหน้าที่ด้วยจำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยไม่มีความผิดดังที่ศาลชั้นต้นลงโทษศาลอุทธรณ์เห็นฟ้องศาลชั้นต้นว่าจำเลยไม่ผิดฐานเบิกความเท็จและหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน ส่วนข้อหาหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 นั้น ยังโต้เถียงกันว่าถ้อยคำที่จำเลยเบิกความเป็นเท็จหรือไม่ดังที่โจทก์จำเลยต่างยืนยันว่าความจริงเป็นอย่างที่ตนเบิกความ คดียังไม่ได้ความพอจะชี้ขาดว่าจำเลยเจตนาใส่ความโจทก์ พิพากษาแก้ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ด้วย นอกจากนี้ที่แก้ังให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาว่า จำเลยควรมีผิดตามฟ้องทุกประการศาลฎีกาตรวจสำนวนแล้ว ได้ความว่าเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2506 โจทก์ซึ่งเป็นผู้บังคับหมวดสถานีตำรวจภูธรอำเภอห้วยยอด ได้มาช่วยงานสมรสของน้องที่ อำเภอเมือง ในวันนั้นนายไพศาลจำเลยได้ชี้รถจักรยานยนต์ไปชนเด็กหญิงจันทิราซึ่งเป็นญาติกับโจทก์ ซึ่งต่อมาพนักงานอัยการได้ฟ้องนายไพศาลหาว่าขับชี้รถจักรยานยนต์ประมาทและอ้างว่าในชั้นสอบสวนนายไพศาลรับสารภาพ คดีนั้นศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์เพราะพยานโจทก์เบิกความแตกต่างกัน โดยมีได้วินิจฉัยถึงคำรับสารภาพของนายไพศาลจำเลยแต่อย่างใด ในคดีนั้นจำเลยทั้งสามนี้ต่างเบิกความเป็นพยานนายไพศาลจำเลยว่าตนได้รู้เห็นว่าโจทก์ขู่เชิญให้นายไพศาลรับสารภาพชั้นสอบสวนศาลฎีกาเห็นว่า คดีอาญาที่หาว่านายไพศาลขับรถชนเด็กหญิงจันทิรา นั้น คำรับสารภาพชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาเป็นข้อสำคัญไม่เพราะตามหลักวิธีพิจารณาความอาญาจะฟังคำรับสารภาพชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาแต่สถานเดียวว่ากระทำผิดยังไม่ได้ ดังจะเห็นว่าคดีนั้น แม้ปรากฏว่านายไพศาลให้การรับสารภาพชั้นสอบสวน แต่เมื่อพยานโจทก์ฟังไม่ได้ว่านายไพศาลจำเลยกระทำผิด ศาลชั้นต้นก็ยกฟ้อง เท่ากับว่าคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนหาใช่ประเด็นข้อสำคัญในคดีไม่ อย่างดีก็เป็นเพียงพยานประกอบอย่างหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น การที่จำเลยในคดีนี้เบิกความว่า ที่นายไพศาลจำเลยต้องให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนเพราะถูกโจทก์ขู่เชิญ แม้ข้อความนั้นจะเป็นเท็จก็ไม่ใช่เท็จในข้อสำคัญแห่งคดี ศาลล่างว่าจำเลยไม่ผิด

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ชอบแล้วส่วนความผิดฐานใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นว่าเนื่องจากในคดีที่นายไพศาลจำเลยต้องหาว่าขับรถชนคนโดยประมาทนั้นได้ระบุด้วยว่าในชั้นสอบสวนจำเลยนี้ให้การรับสารภาพ ซึ่งเรื่องให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนนี้ ในชั้นพิจารณาของศาลนายไพศาลจำเลยอ้างว่าได้ให้การรับสารภาพเพราะถูกโจทก์ขู่เชิญ และนำสืบจำเลยอีก 2 คนเบิกความประกอบในประเด็นข้อนี้ด้วย ความข้อนี้ศาลฎีกาพิเคราะห์เห็นว่า เรื่องที่โจทก์หาว่าจำเลยกล่าวหาว่าโจทก์ขู่เชิญนายไพศาลจำเลยนั้น ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ถนัดว่าเป็นเท็จ ฉะนั้น คำเบิกความของจำเลยต่อศาลดังฟ้อง จะถือว่าจำเลยมีเจตนากระทำผิดฐานใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์หาได้ไม่ นอกจากนี้สำหรับนายไพศาลจำเลยคนหนึ่งซึ่งเป็นจำเลยในคดีขับรถชนคนและอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่าโจทก์ขู่เชิญให้รับสารภาพชั้นสอบสวนนั้น เห็นได้ว่าเป็นถ้อยคำของคู่ความในกระบวนการพิจารณาในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตนนั่นเองย่อมไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทดังที่ได้บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 331 อีกประการหนึ่งพิพากษายืน

องค์คณะ

เสนอ บุญยเกียรติ · เชื้อ คงคากุล · ห้วน ประชาบาล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

